శ్రీ శివరామం

చేతికి అందించిన టికెట్ కత్తిరించడం కూడా మరిచిపోయి వెంకట్రావు ఆమెవంక వెర్రిగా చూస్తూ నిలబడ్డాడు. "ఇదేనాండి మెయిలు" అని అప్పుడే వచ్చి ఆగిన రైలుని చూపించి ఆమె అడిగినప్పుడు జవాబు చెప్పాలనీ కూడా అతనికి తోచలేదు. గేటు కెదురుగా ఆగిన సెకండ్‌క్లాస్ పెట్టెలోకి ఎక్కుతూ ఆమె వెనక్కితిరిగి చూసిన చూపుతో మనిషికి మతిపోయి నట్లయింది. జీతభత్యాలు లేకపోవడం సరేకదా స్టేషన్ మాష్టర్‌కి ట్రావెలింగ్ వాళ్లకీ స్వంత ఖర్చులతో కాఫీలు పోయిస్తూ రైల్వే కంపెనీకి ఐదారేళ్లనుంచీ సేవ చేస్తూన్న మహాత్యాగి వెంకట్రావు. ఎండా వానా అనక, ఇల్లూ వాకిలీ వంకేనా చూడక, స్టేషన్ ఆవరణ అంతా తనదే అన్నట్టుగా తిరుగుతూ, కాళ్లు లాక్కొచ్చినా మానకుండా వేళకి గేటుదగ్గర నిలబడుతూ, లేని అధికారమంతా పల్లెటూరి ప్రయాణీకుల మీద చూపిస్తూ, అసలు టికెట్ కలక్టరైన అరవ సోదరుడికష్టంలో భాగం పంచుకునే లోకోపకారి కూడాను.

వెర్రిగా సెకండ్ క్లాస్ గుండీ వంక చూస్తూ [illegible] "హలో!" అని పెట్టి, "ఏమిటలా చూస్తూ నిల్చున్నావ్!" అన్నాడు టికెట్ కలెక్టరు. వెంకట్రావు జవాబు చెప్పకుండా అలాగే చూస్తూ నిలబడ్డాడు. టికెట్ కలక్టరు కూడా వెంకట్రావు చూస్తూన్న వేపే చూసి, సంగతి గ్రహించి, "ఎవరోయి, ఆవిడ?" అన్నాడు. ఒక్క క్షణానికి వెంకట్రావు చూపు మళ్లించుకుని "ఎవరో, తెలియదు కాని, మిష్టర్, ఎక్కడో బాగా చూసినట్టు మాత్రం వుంది" అన్నాడు.

"ప్లాట్ ఫారంమీదే ఎప్పుడో చూసి వుంటావు"

"కాదు భాయి! చాలా పరిచయమైన మొహం"

టికెట్ కలక్టరు నవ్వుతూ "కావచ్చు. ఆ బర్మా శాండలూ్స, భుజాలమీద ఊగులాడే లోలకులూ, చీరకట్టూ, పాపట దిద్దుబాటూ ఇవీ చూస్తే—"

"వేషాన్ని బట్టి యీ రోజుల్లో ఏం చెప్పగలం?" అన్నాడు వెంకట్రావు, రైలువంక ఒకసారి తిరిగి చూసి.

"అవునులే. సంగతేమిటో కనుక్కుని వస్తానుండు" అని టికెట్ కలక్టర్ కదలబోతూంటే, "అలాకాదు. నువ్వాగు, నేనే వెళ్లాలి" అని అతన్నక్కడ ఆపి మహా మొనగాడులాగ వెంకట్రావు బయల్దేరాడు.

రెండడుగులు వేసేసరికి పెద్దసందేహం కలిగిం దతనికి. తీరాచేసి ఆమె ఏ పెద్ద ఆఫీసర్ భార్యో అయివుంటే!! పోనీ వెనక్కివెళ్లి పోదామా అనుకున్నాడు. అలాచేస్తే తన ఆంధ్ర

త్వానికి సిగ్గుపడుతూనే వలసిందే. ప్రొద్దస్తూ టికెట్ కలెక్టరు ఇంక రాసుకొని భయభ్ర స్తులు చూపిస్తారా?...ఏమైనా సరే అని తిరిగింది ఆమె కూర్చున్న బండి దగ్గరకు వెళ్లాడు.

ప్లాట్‌ఫారం మీాదనే నిలబడి "టికెట్ టికెట్" అని రైల్వే గొంతుతో అరిచాడు. ఆమెకు వినబడలేదో ఏమో కదలకుండా అలాగే కూచుంది. వెంకట్రావు ఇటుతిరిగి, రైలుతలుపు తీసి, లోపలికి వెళ్లి "టికెట్ మేడమ్!" అని దొరల స్వరంతో ఆమె నడిగాడు. ఆమె సూటిగా ఒకచూపు చూసి, తోలుబొమ్మల తెరవెనక తొణికే దీపంకాంతి లాంటి చిరునవ్వు పెదవుల వెనకాల ఊగించి, టికెట్ తీసి అతనికి కనబరిచింది. వెంకట్రావు దాన్నందుకుని ఇటూ అటూ తిరగేసి, 'మద్రాస్' అని చదివి, కత్తిరించి, ఆమె కిచ్చాడు. మాట్టాడకుండా అందుకుని, టికెట్ చేతిసంచీలో వుంచుకుందామె. ఆమెసంగతి ఎలా కనుక్కోవాలో తోచక ఒక్కనిముషం ఆగి బండిలో నుండి దిగి ప్లాట్‌ఫారం మీాద నిలబడ్డాడు వెంకట్రావు.

ఇంతలోనే టికెట్ కలక్టర్ వెంకట్రావు దగ్గిరికి వచ్చి, "ఎంతవరకూ నడిచింది కథ?" అన్నాడు.

"ఏదీ, ఇంకా సావకాశం దొరకందే! అసలామె ఎవరో కూడా బోధపడడం లేదు"

వాళ్లవంక ఆమె తిన్నగా చూడక పోయినా కళ్లకొనల్లో నుంచి ఇదంతా కనిపెడు తూంది. ఎవరికోసమో వెతుకుతూన్నట్టు కిటికీలో నుంచి ఇటూ అటూ చూపి "ఇంకెంత సేపాగుతుంటుంది నువ్వు తీస్తావా?" అంది. టికెట్ కలక్టరు నవ్వుతూ వెళ్లిపోయాడు.

"పది నిముషాలు పైగా ఆగుతుంది, ఏమండీ?" అంటూ నాలుగు అడుగులు ముందుకు వేశాడు వెంకట్రావు.

"అబ్బే! ఏమీాలేదూ. కాఫీ తీసుకుందామా అనుకున్నాను"

"ఓ! కావలసినంత టైముంది. ఐ. ఆర్. కూడా, అదుగో, దగ్గరగానే వున్నది"

"అవును లెండి. ఈ సామానంతా ఎలాగ...శ్రమనుకోక ఒక కప్పు తెప్పించిపెట్టి ఒబ్లైజు చేస్తారూ?"

"ఓ యస్. దానికేం?" అని ఇటూ అటూ చూశాడు, తెచ్చిపెట్టే వాడెవడేనా ఉన్నాడా అని. కాని ఎవ్వరూ కనిపించలేదు. యీా సంగతి గ్రహించిందామె. "తెచ్చి పెట్టేవాళ్లెవరూ లేరు కామోసు పోనీలెండి. మీాకు శ్రమెందుకు పాపం!" అంది చిరునవ్వుతో.

"నోమేటర్, తీసుకు వస్తా నుండండీ" అని ఆమె ఏదో చెప్పబోతూంటే కూడా వినిపించుకోక వెంకట్రావు తిన్నగా రిఫ్రెష్మెంట్ రూములోకి వెళ్లిఒకకప్పు కాఫీ తీసుకువచ్చి ఆమెకిచ్చాడు.

"థాంక్సు. మీారే తెచ్చారే" అంటూ చల్లగా అందుకుని మధ్యమధ్య సన్నగా నవ్వుతూ అతనివంక చూస్తూ కప్పు కాఫీ తాగేసింది. రైలుపెట్టె కిటికీమీాద చేతులాని లోపలికి చూస్తూన్న అతని చేతికి ఖాళీకప్పులు అందించి, "ఉత్తచచ్చు కాఫీ యిస్తారు ఈ రైల్వే హొటళ్లలో, ఏంతీసు కుంటారు?" అని మనీపర్సు తీసింది.

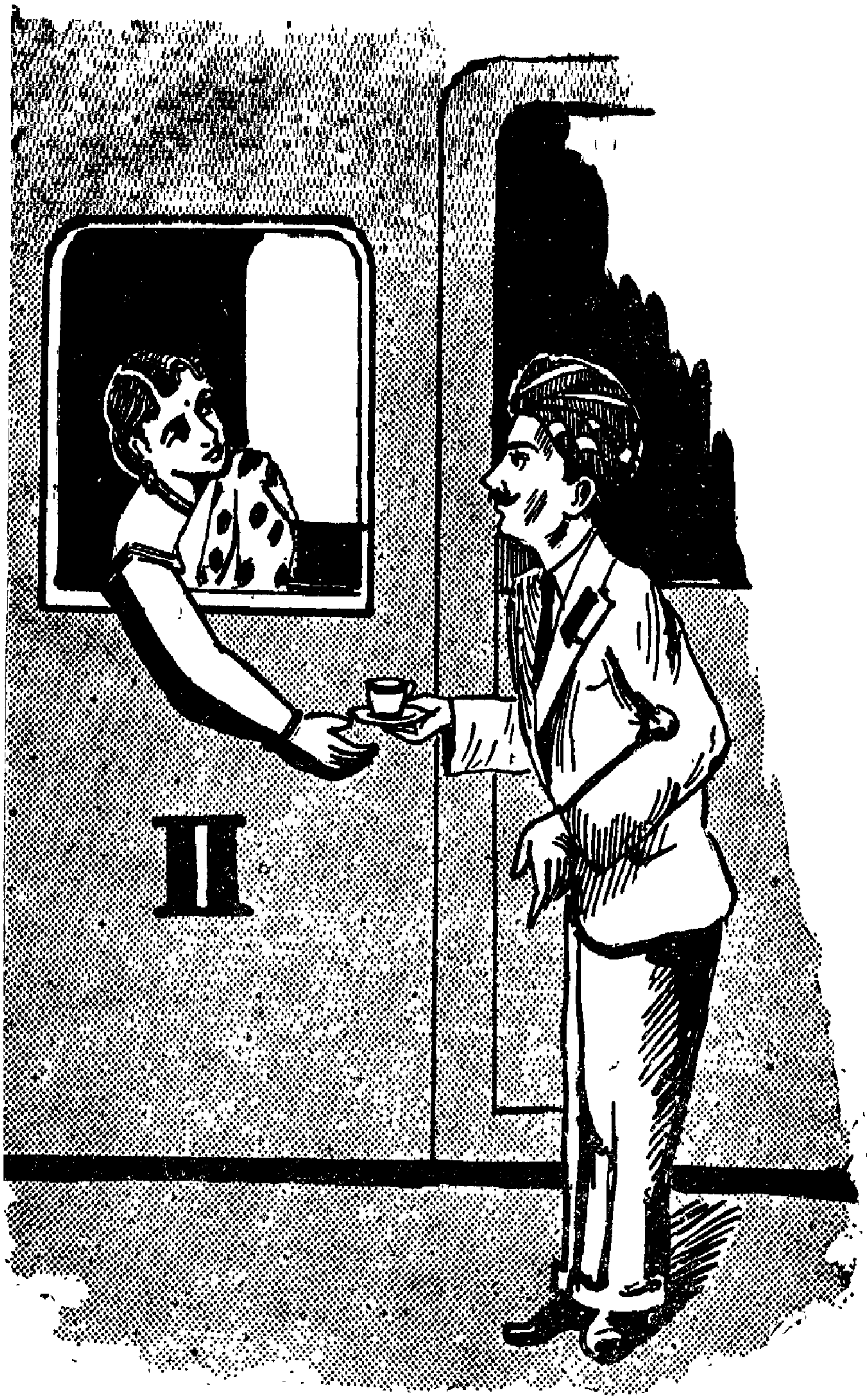

“ఏమైతే నేం, డబ్బులిచ్చే తీసుకువచ్చాను” అన్నా డతడు మొహం అదోలాపెట్టి. ఆమె చిరునవ్వు కొంచం ఎగసందోసి చూసి, లేచి, పరుపుచుట్ట విప్పి సద్దుకుంటూంటే వెంకట్రావు గబగబా వెళ్లి కప్పులు హోటల్లో ఇచ్చేసి వచ్చి, రైలు కిటికిటిలో చేతులాని వంగి నిలబడ్డాడు. అప్పటికే ఆమె పక్క పరుచుకుంది. బర్మా ముడినుండి జారిపోతూన్న మల్లెదండ కుని చేత్తో సవరించు కుంటూ [illegible] చూసు కుంటానే “ [illegible] నుండి తీసాయా, [illegible] ” అంది. ఎందుకో అను కుని చేతులు కిటికీలోనుంచి తీసి అతను ప్లాట్‌ఫారం మీద తిన్నగా నిలబడ్డాడు. ఆమె అతని వంక చూస్తైనా లేకుండా చల్లగా కిటికీ తలుపు దించేసింది.

వెంకట్రావు ఒక్క నిముషం అలాగే నిలబడి పోయాడు. [illegible] టుదగ్గర నిలబడి చూస్తూన్న టికట్ కలక్టర్ నవ్వు వినిపించేసరికి తెలివివచ్చింది. కొంచం సేపు ఆలోచించి, రైలు తలుపు తీసి లోపలికివెళ్లా డతను తొందరగా. ఆమె వాల్చుకున్న పరుపుమీద వెల్లకిలా పడుకుని కాలూగించు కొంటూ “అహల్య” నాటకం పుస్తకం మొహానికడ్డుగా విప్పి చదువు కుంటూంది. వెంకట్రావు కేమీ తోచింది కాదు. రైలుకదిలే వేళయింది. ఇంకా తన సందేహం అలాగే వుంది. ఏదో తేల్చుకోవాలి. చొరవ చేస్తేనే గాని కార్యం లేదనుకుని, పైకి వినిపించేలాగ గొంతుక సవిరించుకుని “దూరం వెడతారు కాబోలు, పళ్లేమేనా తీసుకుంటారా ?” అన్నాడు.

“ నో. థాంక్సు ” అని కదలకుండా, అతని వంక అయినా చూడకుండా “ఇది లేడీస్ కంపార్ట్‌మెంట్ కాదూ ?” అంది.

యేస్. అట్టే రష్ వుండదు లెండి"

రే! మీరు దిగి తలుపు వేసి పెట్టండి"

వెంకట్రావు ఉక్కిరి బిక్కిరై పోయాడు. ఇంక ఏం చెయ్యాలో తోచలే దామనిషికి. అక్కడ నిలబడడం కూడా దుర్భర మనిపించింది. కిక్కురు మనకుండా బండిలో నుంచి దిగి జేబురుమాల్తో నొసటిమీద చెమట తుడుచుకుంటూ ప్లాట్ఫారం మీద నిలబడ్డాడు.

టికట్ కలక్టర్ అతని దగ్గరకు వచ్చి "ఏమోయ్!" అని పలకరించాడు. వెంకట్రావు మాట్లాడ లేదు.

"ఏమేనా తేల్చేవా లేదా?" అన్నాడు టికట్ కలక్టర్.

"ఏం సందు దొరకలేదోయ్" అన్నాడు వెంకట్రావు.

"ఎంగిలి కప్పులు మోయడం అంతా వృథాయేనా?"

వెంకట్రావు కోపంగా చూశాడు అతని వంక.

"ఆవిడో పెద్ద ఉద్యోగస్తుని భార్య తెలుసునా?"

"తెలియకేం? దానిపేరు నీలవేణి?"

వెంకట్రావు తెల్లపోయాడు. నోటమాట కూడా రాలేదు. పెదిమిలమీద తడి ఆరిపోయింది. వీళ్ల సంభాషణంతా వింటూ నిలుచున్న పువ్వులమ్మే కుర్రాడు నవ్వుతూ "దీన్ని గురించా ఊగోలంతానూ, నన్నడిగితే చెప్పేవాణ్ణే. అహల్యా టాకీలో ఏదో చెలికత్తె వేషం వేయడానికి పిలిచారుట, పోతోంది. నిన్నటి దాకా కడుపుకి గంజిలేక ఏడ్చేది, ఇప్పుడో పెద్ద సినిమాస్టారయింది"...అని ఏదో చెబుతోవుంటే స్టేషన్లో గంట కొట్టారు. గార్డు ఈలవేశాడు. ఇంజను గుప్ గుప్ మంది. రైలు కదిలింది. తన్నుదాటి, ప్లాట్ఫారం దాటి, కాబిన్ దాటి, ఔటర్ సిగ్నల్ దాటి, కనుచూపు మేరకూడా దాటేవరకూ ఆ సినిమాస్టార్తో కూడా పరుగెత్తుతూన్న రైలువంక చూస్తూనే నిలబడ్డాడు అధీరుడు.

గృహిణికి సౌఖ్యమునకును అమోఘమైనది

రుక్మిణి కుక్కర్

వివరముల పుస్తకము **Free**

నేడే వ్రాయుడు

ఈ వంట సెట్టువల్ల, వంట సౌఖ్యంగా, సులభంగా, పొదుపుగా తయారగుటయే గాక భోజనకాలంలో మంచి రుచిని కలిగించి, సత్తువను పెంపొందించును.

1, 2, 4, 6, 8, 12, 16 మంది, జనులకు తగిన **7** సెట్టులు క్రమవరుసగ రూ. **9, 12, 16 21, 26, 32, 38** రూపాయల ఖరీదు.

ముఖ్య నగరము లందంతటను ఏజెంట్లు కావలెను!

రుక్మిణి కుక్కర్ కంపెని

రాయపురమ్ (13) మదరాసు